

# Táborban

Nem egyformák a táborok: a szegediek közül az egyik például ifjúsági vezetők továbbképzését szolgálja, a másik már három éve azoknak ad munkát és otthont, akik nyáron dolgozni akarnak. Építőtábor ez a javából, címadó fényképünk is bizonyíthatja! Összesen négy turnusban, közel 250 fiatal, elsősorban egyetemista segítkezik a szegedi építkezéseken.

A második turnus két hete éppen a napokban telt le. Budapestről és Szegedről 10-10 orvostanhallgató, a József Attila Tudományegyetemről 25 diák dolgozta végig, valamint 15 szovjet fiatal az odesszai Mecsnyikov Tudományegyetem hallgatói közül. Ok tovább is maradnak, augusztus 13-án jár csak le „mandátumuk”. Általuk vált először nemzetközivé a szegedi építőtábor! Pénteken este ennek jegyében tartott összejövetelt az egyetem KISZ-bizottsága: az odesszaiakon kívül részt vett rajta 20 greifswaldi és 10 pozsonyi fiatal is, akik a mártélyi tábor lakói voltak.

De visszatérve az építőtáborhoz: a diákok két nagyobb munkahelyen dolgoznak a Bécsi körüli lakóház-építkezésén és az Odessza körüli KISZ-lakásokon. Elsősorban természetesen segédmunkát végeznek, földet ásának, rakodnak, de alkalmadtán nehezebb feladatokkal is megbízzák őket, például kerítést készítenek. Ehhez már több szakértelem kell!



## Szegediek más vidékeken

Kilenc év óta rendezik meg nyaraként az építőtáborokat. A diákok ósával, lapáttal, csákánnyal cserélik fel a tankönyveket azért, hogy segítsenek a felnőttek erőfeszítéseiben. Forintokkal és tengernyi számadattal sem lehet kifejezni, mennyit ér tulajdonképpen ez az év-

ről évre megismétlődő, önkéntes munkaakció, mennyi hasznót hajt a társadalomnak. Az átdolgozott nyaraknak kétféle haszna is van: egyrészt az ifjúság megtanulja becsülni a fizikai munkát, másrészt milliós nagyságrendű terheket vesz le a népgazdaság válláról.

Az idén 350 szegedi diák dolgozik az ország építőtáboraiában. A lányok főleg a mezőgazdaságban kaptak feladatot: a Tömörkény István, a Radnóti Miklós, a Ságvári Endre, a Rózsa Ferenc és a Tisza-parti gimnázium, valamint az élelmiszeripari és vasútforgalmi technikum diákjai — összesen 120-an — Balatonbogláron dolgoznak. Kéthetenként váltják egymást, az ottani állami gazdaságnak segítenek a gyümölcszedésben és a növényápolásban.

A József Attila Tudományegyetem, az orvostudományi egyetem, a főiskola, a védőnőképző, az ápolónőképző 150 hallgatója július 17-től augusztus 30-ig a balatonaligai nemzetközi lánytáborban vesz részt. Ok is mezőgazdasági jellegű munkát kaptak, gyümölcsöt szednek, növényt ápolnak stb.

A szegedi egyetemista fiúk keményebb feladatra vállalkoztak. Hozzávetőleg hatvanan a tatabányai nemzetközi táborban, utépitési munkában vesznek részt.

A fiatalok június közepén vidéken, őszinte lelkesedéssel indultak a munkatáborokba. A róluk érkezett hírek, a gyakran forduló posta mind arról értesíti az itthoniakat, hogy — egy kis tenyérfeltéréstől eltekintve — kitűnően érzik magukat, s örömmel dolgoznak. Sokan azt mondják: közülük, többet ér ez, mint a tiszta semmittevéből álló nyaralás!

— Nemcsak, hogy elengedték, hanem jó szívvel küldték is őket — szól a felelet.

A táborban nagy a sürgésforgás, helyükre kerülnek a csomagok, a hazuról hozott elemzős. Tizenegy órákor megszólalnak a hangszórók: sorakozó, sorakozó! Az árbocra emelkedő zászlónak vidám, napbarnított arcú gyerekek tisztelegnek. Százhusz tanyasi kisiskolás számára megkezdődött a tábori élet, a vakáció.

M. I.



Új vendégek, új feladatok. A tábori haditanács Földes Sándor vezetésével megbeszéli a legfontosabb teendőket

## Széttekintés az NDK-ban (V.)

### A meisseneni aranycsinálók

Az Elba folyását követve, Drezdától húsz kilométernyire egy régi német kisváros bukkan elő a dombok között: Meissen. Szűk utcák, manzárdos házak, egy magaslapon gótikus dóm és várkastély. Erős Ágost szász választófejedelem tulajdonára volt ez is, mint szinte valamennyi nevezetesség ezen a vidéken. Egy nappal előbb Pillnitzben már láttuk határozatlan stílusban épült kéjlakát és azt az agyoncomázott luxusjachtot, amelyen szeretőit hordozta ki oda Drezdából. Mesélték erkölcstelen életmódjáról (a fáma szerint annyi elszórt gyereke volt, ahány napot számlál egy esztendő), s arról is hallottunk néhány megjegyzést, hogy kedvelte a művészetet. Ez utóbbi passziójáról Meissenben meg is győződünk.

Fent a várban mérhetetlen kincset halmozott össze. A csúcsíves, dúsan aranyozott termek az Ezeregyéjszaka mesevilágát idézik. Gazdag fantázia és főleg rengeteg pénz kellett ahhoz, hogy ez a királyi birodalom felépülhessen. Gyönyörű, de nem a legideálisabb környezet lehetett a fejedelem által 1710-ben alapított porcelán manufaktúra számára. Ezt jól érzékelteti az egyik terem hatalmas falfestménye is, amely azt a jelenetet örökítette meg, amikor a kezdetleges eszközökkel dolgozó mesterek Erős Ágostot beavatják a porcelánkészítés titkaiba.

A történet nagyjából a következő. A kapzsi, öröklé pénzéhes fejedelemnek fülébe jutott, hogy egy Johann Friedrich Böttger nevű fiatal kémikus aranycsinálással kísérletezik. Nem sokat teketóriázott. Egyszerűen elfogatta és Köningsteinbe zárta azzal a céllal, hogy a mesterséges arany majd mind az övé legyen. Böttger azonban minden fenyegetés ellenére sem boldogult a lehetetlennel. „Csupán” porcelánt tudott kihozni abból a kaolinból nevezett fehér agyagból, amelyet bőségesen hordtak oda neki. Erős Ágost jobb híján mégis megörült neki, mert felismerte: ez szintén arany a javából. A meisseneni várban meg is alapította Európa első porcelánkészítő üzemét, s Böttgert bízta meg annak vezetésével. A fiatal tudós 1719-ben meghalt, műve azonban — az egymáson keresztül fektetett kék kardokkal jelzett porcelán — világhírnevet szerzett Meissen városának.

Ma már persze nem a várban, hanem annak tövében, egy inkább tanítézet-hez hasonló négyzetes épületben készülnek a drága dísz tárgyak. Sőt a város főterének sarkán álló vén templom tornyában megszólaló fehér harangcsoporthoz is a manufaktúra termékeit népszerűsíti. Azért nevezik manufaktúrának, mert nem gyár: jelenleg is kézi munkával készítenek itt mindent. Elektromos kemencét sem szabad beállítani, hiszen egy rövidzárlat tönkretenné annak egész tartalmát, vagyis felbecsülhetetlen kárt okozna.

Soha nem szakad meg a hazai és a külföldi turisták áramlása. A filigrán szobrok készítését bemutató művészeket állandóan szorongatja a népszerűség, s feszült érdeklődéssel nézik a gyakorlott, pontos mozdulatokat. Egy idős, szemüveges férfi szakszerű magyarázattal szolgál, miközben udvariasan figyelmezteti a túl közel állókat: nehogy meglökjék véletlenül a szobrászt, vagy a fes-

tőt, mert könnyen elvetheti a dolgát. Színes tányérokat mutat égetés előtt és után. Összehasonlíthatatlan a különbség. Akik itt dolgoznak, azoknak tehát tudniuk kell azt is, hogy milyen festéket szabad „felrakniok” az első égetésű, porlékony felületű tányérra, hogy a második kemencézés után élénk fényű, üde színeket nyerjenek.

Szemet gyönyörködtető az apró szoboralakok tökéletes formája. Egy gyufaszál nagyságú kezeccse ujjain még az ízületek, vagy a körömházak is tökéletesek, s a művész egyetlen biztos mozdulattal illeszti rá a törzsre. Ha csak milliméternyit tévedne, dobhatná selejtbé az egészet. Bizonytalan illesztésre nincs idő, a különleges ragasztó ugyanis azonnal köt. Egy csaknem képlékeny gördör hajú fejet azonban — alighanem szándékosan — pontatlanul teti rá a nyakra, aztán letörte és ajándékba adta a hozzá legközelebb álló turistának. Az olyan óvációval vitte magával, mintha kész művet kapott volna. Valóban szerencsésnek érezhette magát, mert különben nem osztogatják az üzem termékeit, vigyáznak a legkisebb porcelántárgyra is. Az NDK 81 országba exportál a meisseneni üzem termékeiből, ami súlyos valutabevételt jelent az országnak.

Valaki megkérdezte, mennyit keresnek a szobrászok és a festők, akik méltó utódai az alapítónak. A válasz meglepő volt: napi 8 óras munkával 400-420 márkát havonta, tehát az országos átlagnál lényegesen kevesebbet. Mégis — mint mondják — sok a jelentkező. Ennek oka, hogy kitüntetésnek számít a világszerte ismert manufaktúrában dolgozni, ezenkívül fejtünően tiszták, kényelmesebb és jól felszerelték a munkaszobák. A fiatal férfiak és nők mellett még 60-70 éves idős emberek is formázzák, festik a fehér agyagot, mert nehezen tudnak megválni tőle.

Aki kíváncsi rá, mi produkáltak Meissenben több mint két és fél évszázad óta a porcelán megszállottjai, az feltétlenül végigjárja az állandó kiállítás termet is. Csak hogy kevés az idő. Legalább három-négy napra lenne szükség ahhoz, hogy a sokszereplős káprázatos díszítésű figurát külön-külön szemügyre vegye. A vakító a fehéről a malachitzöldig a létező összes színek valósággal tobzódnek a rokokó stílusú, majd a klasszicizmus hatására készült szobrokon, virágokon, amfórákon, csillárokon, madarakon, ét-készleteken stb. Némelyik ma már megfizethetetlen muzeális értéket képvisel. Csak az képes fogalmat alkotni róla, aki nemcsak leporollókról ismeri, hanem megtekinti a maga szépséges valóságában.

A kapun kilépve, az út túlsó oldalán J. F. Böttger patinás mellszobra köszönt bennünket. Sűrű loknikban leomló hajfűrtjeivel, márkás, szigorú arcával inkább diplomata, mintsem alkímista benyomását kelti. Letelepünk köréje a liget padjaira, és vele együtt nézegetjük a szüntelenül érkező és távozó tarka csoportokat.

F. Nagy István

## Csupa izgalmas élmény



A megérkezés pillanatai. A fábiánsebestyéni úttörők válláról végre lekerül a nehéz útipoggyász

A megyei KISZ-bizottság újszegedi vezetőképző táborát június 6-án nyitották meg. Azóta sok száz úttörő, ifjúsági vezető és üzemi KISZ-ista töltötte itt tanulással, pihenéssel kétételes vakációját. A múlt héten új vendégek: szentesi, Szentés környéki és tanyai iskolás örsvezetők foglalták el a kényelmes, színes vikendházakat és a sátrakat.

A nagymágoctsi, szegvári, mindszenti, székutasi, mártélyi és fábiánsebestyéni gyerekekre — saját szavaik szerint — boldog időszak vár. Csupa izgalmas élményben lesz részük: őrsi túrára indulnak, különböző játékokban vesznek részt, s természetesen megrendezik az elmaradhatatlan tábori Ki mit tud?-ot is. A vakáció közben szinte észrevétlenül megismerik az úttörőélet legfontosabb kötelezettségeit, az örsvezetői „tudomány” minden csínját-bínját.

Szarvas András fábiánsebestyéni igazgató-tanító az idén már hatodik alkalommal jött tanítványaival a táborba. Most Józsa Irént, Vida Szűcs Etelkát, Cseh Lajost, Király Józsefet, Aradi Istvánt és Szűcs Imrét kísérte el.

Hogyan esett a választás éppen örájuk?

— A mi iskolánkban, tanyán, a tanulás mellett a gyerekek kétkézi munkáját